

dem mellem sine Medlemmer, og ifølge administrativ Praxis og Høiesteretsdom kan en saadan Forening paa ingen Maade blive pligtig til at udrede Næringsafgift, idet dens Virksomhed falder udenfor Alt, hvad der kan kaldes Næringsdrift. Sigesaa lidt kan den Omstændighed, at Foreningen har antaget en Mand til at føre Tilsyn med de Varer, der ere indkjøbte i Fællesskab, medføre nogen Forandring i Forholdet, thi den paagjældende Opsynsmand kan dog umulig betragtes som en borgerlig Næringsdrivende; det er jo ganske umuligt at faae ham ind under dette Synspunkt. Derfor synes det, som sagt, Udvalget temmelig selvfølgelig, at det ikke er med Rette at Bygningsafgiften er afkrævet den paagjældende Forening, og vi haabe, at den høitærede Finantsminister vil være tilgængelig for denne Betragtning, da det heldigvis ikke er den Minister, men hans Forganger i Embedet, som har givet Generaldirektoratet Medhold i dets formentlig høit uvrigtige Betragtning. Hermed skal jeg anbefale Indstillingen.

Finantsministeren (Estrup): Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører i, at Bygningsafgiften paa Landet kun ligger paa Bygninger, i hvilke der drives borgerlig Næring. Hovedreglen i Forordningen af 1ste Oktober 1802 med Hensyn til Bestemmelsen om Bygningsafgift eller Ikke-Bygningsafgift findes, som bekendt, i § 35, som siger, hvilke Bygninger paa Landet der er fri, og alle andre Bygninger end disse ere afgiftspligtige, ligegyldigt, om der drives borgerlig Næring i dem, eller om de bebos af en Mand, som er Pensionist, som lever af Renterne af sine Penge osv. Derfor man nu i dette Tilfælde vilde gjøre gjældende, at denne Bygning bruges kun af Landbrugere i Forening, saa er det ikke Tilfældet. Foreningen, som benytter den, og som eter den, bestaar ikke alene af Landbrugere; Adgang til den er aaben for enhver Mand eller Kvinde uden Hensyn til Livsstilling. Det kan altsaa paa ingen Maade statueres, at denne Forening bestaar alene af Landbrugere, saa at altsaa dette Forraads-hus er alene Landbrugernes Forraads-hus. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde gjøre overfor den ærede Ordfører, idet jeg iøvrigt selvfølgelig vil undergive selve det her foreliggende enkelte Tilfælde en nøiere Prøvelse, naar det bliver tilstillet mig fra det ærede Things Side. Endnu skal jeg dog kun tilføie, at vedkommende Forening jo vil kunne faae retslig Afgjørelse for Spørgsmaalet gennem Domstolene, og at det egentlig forekommer mig at være en langt naturligare Vej at gaa, naar man er misfornøiet med den administrative Afgjørelse, end at besvære Repræsentationen med en Fremstilling af Sagen.

Ordføreren (Larsen): Foreningen har i andre Henseender prøvet Rettergang, saa man

kan jo nok forstaa, at den er bleven noget fjed af at ligge i bestandig Proces, og mener, at det kan være heldigt at prøve ogsaa Andragendeveien til Folkethinget. Forøvrigt skal jeg blot modfige den høitærede Minister i hans Opfattelse af Frd. 1. Oktbr. 1802. Jeg kan ikke se, at den hjemler nogensomhelst Ret for Administrationen til at kræve Bygningsafgift af Bygninger paa Landet, der benyttes af Landboere paa en Maade, som ikke kvalificerer til at betragte deres Virksomhed som borgerlig Næring. Den høitærede Minister nævnedes § 35 i Forordningen, men man bør tillige tage § 36 med. Der staar der, hvilke andre Bygninger paa Landet der ere pligtige til at udrede Bygningsafgift, og der nævnes bl. A. Bygninger, der ere indrettede for Fabrikker, Krohold, Møllebrug og anden fra Landbrug, Fiskeri og de paa Landet tilladte Haandværk forskjellig Næring. Der lægges Bægt paa, at Virksomheden ikke er en saadan, at den gaar ud over Landbrugsvirksomheden, og i dette Tilfælde, hvor Foreningen, efter hvad der er slaaet fast gennem Administrationen og gennem Domstolenes Afgjørelse, ikke driver nogen Virksomhed, der kan kaldes Næringsdrift, kan jeg ikke se, at der er Hjemmel for Administrationen til at beskatte Bygningen. Naar man gennemlæser den mellem Foreningen og Generaldirektoratet for Skattevesenet førte Korrespondance, ser man, at Administrationen virkelig har været i megen Tvivl om sin Ret til at paalægge Afgiften; det maa indrømmes, at det er en høit mærkelig Korrespondance, en Korrespondance, der ialtsald godtgjør, at Spørgsmaalet for Administrationen selv har stillet sig meget omtviveligt. Udvalget haaber nu, at den ærede Minister ialtsald vil overveie Spørgsmaalet noget grundigere, end det maa antages, at det er blevet overveiet af hans Formand i Finantsministeriet.

Finantsministeren (Estrup): Dette Spørgsmaal, som den ærede Ordfører nu kom nærmere ind paa, om Forholdet mellem §§ 35 og 36 i Forordningen af 1802, er et meget gammelt Spørgsmaal, og den ærede Ordfører maa sandsynligvis ogsaa vide, at Spørgsmaalet om den reite Forstaaelse af disse to Paragrafers Forhold til hinanden er meget gammelt. § 35 udtrykker, hvilke Bygninger paa Landet der ere fri. Naar den ærede Ordfører saa udtalte, at § 36 bestemte og optalte, hvilke Bygninger der ere afgiftspligtige, saa er dette ikke ganske rigtigt. § 36 siger, at andre Bygninger end de, der ere nævnte før i § 35, svare Bygningsafgift, og saa optæller den ganske vist endel bygningsafgiftspligtige Tilfælde; men de ere nævnte „saafom“, altsaa som Exempler og ikke udtømmende. Jeg behøver ikke nærmere at paavise, at Optællingen i § 35 af de afgiftsfrie og Exemplerne i § 36 om de afgiftspligtige udtømme ingenlunde alle